

Jacodine van de Velde

Andere boeken van Jacodine van de Velde bij Clavis

Wat je zegt zie je zelf

De stilte zegt genoeg

STEEN VOOR STEEN

VOORAF

Steen voor steen is fictie, maar er komen onderwerpen in aan bod die heel echt zijn en voor sommige lezers gevoelig kunnen liggen: donkere gedachten, zelfbeschadiging, verwaarlozing en verslaving.

Als je gebukt gaat onder psychische problemen, aarzel dan niet om dit kenbaar te maken aan iemand uit je omgeving. Waarschijnlijk kun je terecht bij een ouder/voogd, een vriend of vriendin, een docent of leerlingbegeleider van school, en anders kun je altijd een afspraak maken met de huisarts om via hem of haar professionele hulp in te schakelen.

Zorg goed voor jezelf.

Jacodine

Jacodine van de Velde
Steen voor steen
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: pleegzorg, zelfbeschadiging, verwaarlozing
nur 285
isbn 978 90 448 4108 4
D/2021/4124/129
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.jacodinevandevelde.com
@jacodinevandevelde

'THE WRONG ONE WILL FIND YOU IN PEACE
AND LEAVE YOU IN PIECES,
BUT THE RIGHT ONE WILL FIND YOU IN PIECES
AND LEAD YOU TO PEACE.'

PROLOOG

IRIS, ZES JAAR GELEDEN

Geeuwend kijk ik op mijn horloge. Bijna ... Deze ontzettend saaie schooldag zit er bijna op.

Ik dacht altijd dat de middelbare school leuker zou zijn, uitdagender. Maar nu ik een paar maanden op dit lyceum zit, geloof ik daar niet meer in. Ik zucht bij het idee dat ik hier zes saaie jaren moet doorbrengen, net als die ellenlange zit op de lagere school.

Aangezien het bijna tijd is, begin ik alvast mijn spullen te verzamelen. Zachtjes laat ik mijn etui in mijn tas glijden, maar door een klopje op de deur en het stilvallen van de docent kijk ik nieuwsgierig op.

De deur gaat open en meneer de Vries, onze mentor, stapt het lokaal binnen. Ik ben geen fan van hem. Hij bemoeit zich met zaken die hem niets aangaan.

Zijn gezicht staat zorgelijk en met een frons kijkt hij het lokaal rond. Even denk ik nog dat hij voor Lars komt, aangezien die zo serieus aan spijbelen doet dat je zou denken dat hij aan het trainen is voor het wk schoolverzuim.

Maar dan blijft zijn blik op mij rusten. Mijn adem stokt en ik verstijf.

De Vries komt verder het lokaal in en daardoor zie ik nu ook dat er achter hem twee agenten in uniform staan.

Shit! Wat is er aan de hand? Heeft hij dan toch ...

‘Sorry voor het onderbreken van de les, maar ik wil Iris Boskoop vragen met me mee te komen.’ Mijn mentor haalt een hand door zijn grijzende haar en kijkt me vol medelijden aan.

Ik voel dat mijn wangen knalrood worden en om me heen breekt er geroezemoes uit. Ik durf te wedden dat mijn klasgenoten de agenten in de gang inmiddels ook hebben gezien en weet nu al dat dit de nodige roddels gaat opleveren.

Een beangstigend gevoel bekruipt me. Allerlei mogelijke redenen waarom de politie hier is, flitsen door mijn hoofd.

Snel prop ik mijn laatste spullen in mijn tas. Zonder met iemand oogcontact te maken duw ik mijn stoel naar achteren en loop naar de deur van het lokaal.

Wanneer ik bij het langslopen een snelle blik op mijn docent werp, zie ik nog net dat hij een betekenisvolle blik met De Vries wisselt.

De oudere man legt zijn hand op mijn schouder om me de deur uit te leiden, maar ik schud hem van me af. Ik weet heus zelf de weg naar de gang wel.

Met een vragende blik kijk ik de agenten aan, maar ze lichten niet toe waarom ze hier zijn. Ze geven me alleen maar een vriendelijk knikje en een glimlach en wachten vervolgens tot mijn mentor hun voorgaat.

‘We gaan naar het kantoor van mevrouw Meijers, Iris,’ zegt hij en in stilte lopen we met z’n vieren door de gang in de richting van het kantoor van de directrice.

Ik doe nog een poging om hier op tijd weg te komen door sneller te gaan lopen. Ik wil niet dat nog meer leerlingen me zo zien. Maar het is te laat. De zoemer die het eind van de les aankondigt, galmt door de gang en in no time vliegen er lokaaldeu-

ren open en stromen er links en rechts van me hordes leerlingen de klaslokalen uit.

Shit!

Onmiddellijk voel ik hun ogen op me gericht, alsof ik zojuist ben opgepakt, alsof ik de crimineel ben hier. Er lopen tenslotte niet voor niets twee smerissen naast me door de gang. Ik kan de treiterende reacties die zullen volgen al bijna horen, maar probeer niets van de spanning in mijn lichaam te laten merken.

Ik weet heel goed dat ik niets verkeerd heb gedaan. Dat ze hier niet zijn vanwege iets wat ik heb gedaan. Waarvoor dan wel? Man, dat kan megaveel redenen hebben. En al die redenen hebben met mijn ouders te maken.

We bereiken het trappenhuis en tegen de stroom in banen we ons door het gekrioel van stemmen en lichamen een weg, de trap op naar de tweede verdieping. Met mijn handen om de schouderbanden van mijn rugzak geklemd, hou ik mijn blik naar beneden gericht en probeer me zo veel mogelijk achter De Vries te verschuilen.

Zodra we bij het kantoor van mevrouw Meijers aankomen, stapt mijn mentor naar voren en na een kort klopje zwaait hij de deur open. Hij gebaart dat ik naar binnen moet gaan en ik glij langs hem heen. Mijn rugtas stoot tegen zijn buik, maar ik weiger sorry te zeggen en hou mijn lippen strak op elkaar geperst.

De directrice zit achter haar bureau. Wat een truttige blouse! En met die kokerrok en haar blonde haren netjes in een knot boven op haar hoofd ziet ze er precies uit zoals een schooldirectrice er in films uitziet.

‘Hallo Iris, ga even zitten.’ Met een glimlach op haar gezicht

gebaart de vrouw, die ik nooit eerder heb gesproken, naar de stoel voor haar bureau.

Opstandig blijf ik staan en ik weiger naar meneer de Vries te kijken, boos om zijn verraad. Tenminste, ik ga ervan uit dat dat de reden is dat ik hier ben.

De Vries schraapt zijn keel en plant zijn oude kont op het nog oudere bureau van mevrouw Meijer, dat krakend protesteert. Rustig kijkt hij me aan. Zijn om het blad geklemde vingers verraden echter dat hij helemaal niet zo relaxed is als hij wil laten lijken. 'Iris, ga even zitten, alsjeblieft. Er zijn een paar dingen die we met je moeten bespreken.'

De angst om welk nieuws ik te horen ga krijgen, kolkt door me heen, maar ik weiger dat te laten merken. Inmiddels ben ik een expert in het zetten van een pokerface.

Hij zucht als ik hem zonder een vin te verroeren uitdrukingsloos aanstaar. Terecht trekt hij de conclusie dat ik pisnijdig op hem ben. 'Dit heeft niets te maken met het feit dat wij als school onlangs Veilig Thuis hebben ingeschakeld omdat we ons zorgen maken over jouw thuissituatie.' Hij kijkt even over mijn schouder naar de agenten en ik draai mijn hoofd om zijn blik te volgen.

De mannelijke agent heeft zijn stevige armen over elkaar geslagen en staat met licht gespreide benen voor de deur, alsof hij me duidelijk wil maken dat het geen zin heeft een poging te doen de kamer uit te vluchten. De vrouw kijkt me met een zachtere uitdrukking aan.

Good cop, bad cop, schiet het door mijn hoofd. Dat zie je in films ook altijd, toch?

De vrouwelijke agent komt naar voren en gaat op een van de

twee lege stoelen voor het bureau zitten. 'Kom even zitten, dan vertel ik je wat er is gebeurd.'

Waarom moet ik per se gaan zitten?

Gaan ze me iets vertellen waarvan ze denken dat ik zal instorten, me hysterisch gillend op de grond ga laten vallen? Nu ik weet dat het niets te maken heeft met het feit dat er mensen zijn die zich zorgen maken over mijn thuissituatie, word ik pas echt bang. Er moet iets met mijn ouders zijn gebeurd. Maar wat?

Hoewel mijn hartslag hevig in mijn oren bonkt, geef ik niet toe. Want wat het ook is dat ze op het punt staat me te vertellen, ik voel van mijlenver aankomen dat er van alles gaat gebeuren waar ik zelf geen moer over te zeggen zal hebben. En dit kan ik nog wel zelf bepalen, dus ik ... blijf ... staan.

'Iris,' gaat ze onverstoorbaar verder wanneer ik nog steeds op geen enkele wijze reageer, 'vanmiddag is er een incident geweest waarbij allebei je ouders betrokken waren. Ze zijn in voorlopige hechtenis genomen.'

Ik knipper even met mijn ogen als haar woorden tot me doordringen. 'Heb jij mijn ouders gearresteerd?'

Er volgt een flauw glimlachje. 'Nou, ik niet persoonlijk. Maar inderdaad, de politie heeft je ouders gearresteerd.'

'Waar?' vraag ik. Mijn hersenen beginnen op volle toeren te werken nu ik weet dat ze allebei in leven zijn en hun niets ergs is overkomen. Tenminste, niet zo erg als waar ik diep vanbinnen voor vreesde.

De agente trekt haar wenkbrauwen op, alsof ik een heel vreemde vraag heb gesteld. Misschien is dat ook wel zo. Maar ik wil gewoon weten of ze ons huis overhoop hebben gehaald en of de